

ע"פ 8288/18 - דורון אלעד נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

ע"פ 8288/18

לפני: כבוד השופט ד' מינץ

המבקש: דורון אלעד

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה לעיכוב ביצוע גזר דינו של בית המשפט המחוזי
בתל אביב-יפו (כב' השופטת ט' חיימוביץ) בת"פ
26065-07-14 מיום 8.10.2018

בשם המבקש: עו"ד גלעד ברון

החלטה

לפני בקשה לעיכוב ביצוע תשלום קנס על סך 750,000 ש"ח שנפסק לחובתו של המבקש על ידי בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופטת ט' חיימוביץ) במסגרת גזר דינו בת"פ 26065-07-14 מיום 8.10.2018.

1. המבקש הורשע בביצוע עבירות הלבנת הון על פי סעיף 3(ב) וסעיף 11(א)(1) לחוק איסור הלבנת הון, התש"ס-2000 (להלן: חוק איסור הלבנת הון), עבירות מס על פי פקודת מס הכנסה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 וחוק מס ערך מוסף, התשל"ו-1975, וכן בביצוע עבירות על פי סעיפים 242 ו-244 לחוק העונשין, התשל"ז-1977. בתמצית, החל מאמצע שנות השמונים המבקש ניהל יחד עם שותף עסק למתן שירותי מטבע במתחם בורסת היהלומים ברמת גן, אשר נחזה להיות עסק למסחר ביהלומים (להלן: העסק). המבקש ושותפו נתנו את שירותי המטבע מבלי שנרשמו כעסק כנדרש על פי חוק ומבלי לקיים חובות נוספות הקבועות בחוק איסור הלבנת הון. בנוסף, המבקש לא דיווח לפקיד השומה ולמנהל מס ערך מוסף על הכנסותיו מהעסק. המבקש ושותפו, אשר ידעו כי תיעוד פעילות העסק עשוי להיות

דרוש כראיה במסגרת הליך שיפוטי, גם דאגו לגרוס אחת לחצי שנה את רישומי העסק.

2. בגין עבירות אלה בית המשפט המחוזי גזר על המבקש 66 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו, קנס כספי בסך של 750,000 ש"ח או 750 ימי מאסר תמורתו וחילוט הרכוש שפורט בכתב האישום עד לסך של 8,000,000 ש"ח. בנוסף נגזרו על המבקש עונשי מאסר על תנאי.

3. על פסק הדין הגיש המבקש ערעור לבית משפט זה. ביום 4.12.2018, לבקשת המבקש ובהסכמת המשיבה, הוריתי על עיכוב רכיב הקנס שהושת על המבקש למשך 90 ימים. כמו כן, ביום 24.2.2019 דחיתי את בקשת המבקש לשחרור תפוסים.

4. בסמוך לתום 90 הימים בהם עוכב רכיב הקנס פנה המבקש בבקשה דנא, במסגרתה ביקש לעכב את תשלום הקנס עד להכרעה בערעור. יצוין, כי הבקשה הוגשה תחת הכותרת "בקשה דחופה למתן ארכה לתשלום קנס" אך מדובר למעשה בבקשה לעיכוב ביצוע. במסגרת הבקשה טוען המבקש כי כל רכושו תפוס בידי המשיבה ועל כן אין בידי, בעת הזאת, מקורות מימון לתשלום הקנס שהושת עליו. המשיבה מצידה מתנגדת לבקשה. לטענתה, שוחרר רכוש לא מועט לרשות המבקש ובני משפחתו, לרבות נדל"ן. לכאורה, אין מניעה להשתמש ברכוש זה לצורך תשלום הקנס.

5. דין הבקשה להידחות אף מבלי לקיים דיון. הבקשה אינה מגלה כל עילה לעיכוב תשלום הקנס שהושת על המבקש. כידוע, ככלל, אין מקום להורות על עיכוב תשלום קנס, שכן אין בתשלום זה כדי לגרום נזק בלתי הפיך. המבקש יוכל, ככל שערעורו יצלח, להיפרע מן המדינה (ראו: ע"פ 679/15 גזאוי נ' מדינת ישראל (11.3.2015)); ע"פ 9908/17 שריקי נ' מדינת ישראל (11.1.2018)). עם זאת, בית המשפט ישקול התערבות במועד תשלום הקנס במקרים בהם נמצא כי אי תשלום הקנס יביא בהכרח להשתת מאסר חלף קנס. במסגרת זו, יש לקחת בחשבון את גובה הקנס, מצבו הכלכלי של המבקש ואת יכולתו לשלם את הקנס בטרם יישמע הליך הערעור (ראו: ע"פ 3468/12 שורפי נ' מדינת ישראל (12.7.2012)). בענייננו, המבקש לא הביא כל ראיות לכך שאין ביכולתו לשלם את הקנס שהושת עליו, והסתפק בטענה כי אין לו רכוש מעבר לרכוש שנתפס על ידי המשיבה. בנסיבות אלה, אין כל מקום לעיכוב נוסף של מועד תשלום הקנס.

6. הבקשה נדחית אפוא. למעלה מן הצורך, ומבלי להביע עמדה בדבר, אציין כי ככל שהמבקש יראה לנכון, פתוחה בפניו הדרך לפנות למרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות בנוגע למועד תחילת תשלום הקנס ולאופן תשלומו.

ניתנה היום, י"א באדר ב' התשע"ט (18.3.2019).

ש ו פ ט